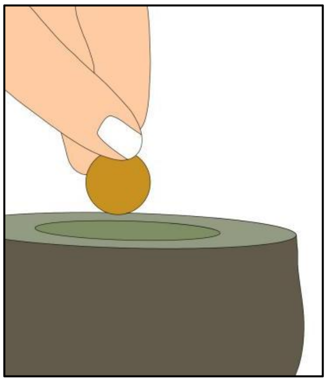

Одати масеҳии додани садақа

Садақа - либос, хӯрок ё пуле, ки ба камбағалон дода мешавад

Инҷилҳо

Эҳтиёт бошед, ки садақаи худро дар пеши мардум надиҳед, то ки онҳо шуморо бубинанд; вагарна аз Падари худ, ки дар осмон аст, мукофоте нахоҳед гирифт. Пас, вақте ки шумо садақаи худро медиҳед, пеши худ карнай нанавозед, чунон ки риёкорон дар куништҳо ва кӯчаҳо мекунанд, то ки онҳо дар назди мардум шӯҳрат пайдо кунанд. Ба ростӣ ба шумо мегӯям, ки онҳо мукофоти худро доранд. Аммо вақте ки шумо садақа медиҳед, бигзор дасти чапатон аз он чизе ки дасти ростатон мекунад, огоҳ набошад, то ки садақаи шумо дар ниҳон бошад; ва Падари шумо, ки дар ниҳон мебинад, ба шумо ошкоро мукофот хоҳад дод. Матто 6:1-4

Исо дар ҷавоб гуфт: « Марде аз Ерусалим ба Ериҳӯ мерафт ва ба дуздон афтод, ки либосҳояшро кашида, ӯро маҷрӯҳ карда, ниммурда гузошта рафтанд. Тасодуфан коҳине аз он ҷо мегузашт ва ӯро дида, аз тарафи дигар мегузашт. Ҳамчунин, як левизода, вақте ки дар он ҷо буд, омада, ӯро дида, аз тарафи дигар мегузашт. Аммо як сомарие, ки дар роҳ буд, ба ҷое ки ӯ буд, расид ва ӯро дида, раҳмаш омад ва назди ӯ рафт ва захмҳояшро бо равған ва шароб пӯшонида, ба аробаи худ савор карда, ба меҳмонхона овард ва ба ӯ нигоҳубин кард. Рӯзи дигар, вақте ки ӯ рафт, ду динор гирифта, ба соҳибхона дод ва гуфт: «Ба ӯ нигоҳубин кун ва ҳар қадар бештар харҷ кунӣ, вақте ки бармегардам, ба ту медиҳам». Фикр мекунӣ, кадоме аз ин се нафар ба касе, ки ба дуздон афтод, ҳамсоя буд?» Ӯ гуфт: «Касе ки ба ӯ раҳм кард». Он гоҳ Исо ба вай гуфт: « Бирав ва ту низ чунин кун» (Луқо 10:30-37) .

Балки аз он чизе ки доред, садақа диҳед; ва инак, ҳама чиз барои шумо пок хоҳад буд. Луқо 11:41

Он чи доред, фурӯшед ва садақа диҳед; барои худ халтаҳоеро ҷамъ кунед, ки кӯҳна намешаванд, ганҷе дар осмон, ки кам намешавад, ки дузд ба он ҷо наздик намешавад ва шабпарак намезанад. Зеро ҳар ҷое ки ганҷи шумост, дили шумо низ дар он ҷо хоҳад буд. Луқо 12:33-34

Аъмол

Петрус ва Юҳанно дар соати нӯҳуми вақти дуо якҷоя ба маъбад рафтанд. Марди ланги шиками модарашро бардошта мебурданд, ки ҳар рӯз ӯро дар назди дарвозаи маъбад, ки Зебо ном дошт, мегузоштанд, то аз онҳое ки ба маъбад медаромаданд, садақа пурсад. Вақте ки Петрус ва Юҳанноро дид, ки ба маъбад медаромаданд, садақа пурсид. Петрус бо Юҳанно ба ӯ нигоҳ карда, гуфт: «Ба мо нигоҳ кунед». Ӯ ба онҳо диққат дод ва умедвор буд, ки аз онҳо чизе бигирад. Петрус гуфт: «Ман нуқра ва тилло надорам; аммо он чи дорам, ба ту медиҳам: ба исми Исои Масеҳи Носирӣ бархез ва роҳ рав». Ӯ ӯро аз дасти росташ гирифта, боло бардошт. Ва дарҳол пойҳо ва пойҳояш қувват гирифтанд. Ӯ ҷаҳида, бархост ва роҳ рафт ва бо онҳо ба маъбад даромад ва роҳравӣ ва ҷаҳида, Худоро ҳамду сано гуфт. Аъмол 3:1-8

Ва бисёре аз имондорон аз як дил ва як ҷон иборат буданд ва ҳеҷ яке аз онҳо намегуфт, ки чизе аз дороии ӯ аз они ӯ бошад; балки ҳама чиз муштарак буд. Ва ҳаввориёнро бо қудрати бузурге дар бораи эҳьёи Исои Худованд шаҳодат медоданд ва файзи бузурге бар ҳамаи онҳо буд. Дар байни онҳо касе набуд, ки мӯҳтоҷ бошад, зеро ҳар касе, ки замин ё хона дошт, онҳоро мефурӯхт ва нархи чизҳои фурӯхташударо меовард ва онҳоро дар ихтиёри ҳаввориён мегузошт ва ба ҳар кас мувофиқи эҳтиёҷаш тақсим карда мешуд. Ва Юсуф, ки ҳаввориён ӯро Барнаббо ном мебурданд, ки маъноаш "писари тасаллӣ" аст, левизодагон ва аз сарзамини Кипр буд. Замин дошт, онро фурӯхт ва пулро оварда, дар ихтиёри ҳаввориён гузошт. Аъмол 4:32-37

Дар Ёфо шогирде бо номи Тобито буд, ки маъноаш Доркас аст. Ин зан пур аз аъмоли нек ва садақот буд, ки мекард. Аъмол 9:36

Дар Қайсария марде бо номи Корнилюс буд, ки мирисади дастае бо номи дастаи итолиёвӣ буд. Марди парҳезгор ва бо тамоми аҳли байташ аз Худо метарсид ва ба мардум садақаҳои зиёде медод ва ҳамеша ба Худо дуо мегуфт. Ӯ тақрибан соати нӯҳуми рӯз дар рӯъё фариштаи Худоро дид, ки назди ӯ омада, ба ӯ гуфт: «Корнилюс». Ва ба ӯ нигариста, тарсид ва гуфт: «Эй Худованд, чӣ гап?» Ва ба ӯ гуфт: «Дуоҳо ва садақаҳои ту дар ҳузури Худо зикр шудаанд». Аъмол 10:1-4

Корнилюс гуфт: «Чор рӯз пеш ман то ҳамин соат рӯза доштам; ва дар соати нӯҳум дар хонаи худ дуо гуфтам, ки инак марде бо либоси дурахшон дар пеши ман истода, гуфт: «Эй Корнилюс, дуои ту мустаҷоб шуд ва садақаҳои ту дар назари Худо зикр шуданд». Аъмол 10:30-31

Ман ба шумо ҳама чизро нишон додам, ки чӣ тавр шумо бояд заифонро дастгирӣ кунед ва суханони Исои Худовандро дар хотир нигоҳ доред, ки гуфта буд: " Додан аз гирифтан беҳтар аст". Аъмол 20:35

Ва ман худро машқ мекунам, то ки ҳамеша виҷдонамро дар назди Худо ва одамон аз хафагӣ холӣ нигоҳ дорам. Акнун, пас аз солҳои зиёд, ман омадам, то ба халқи худ садақа ва қурбонӣ оварам. Аъмол 24:16-17

Касе ки дуздӣ кардааст, дигар дуздӣ накунад, балки меҳнат кунад ва бо дастҳои худ кори нек кунад, то ки ба эҳтиёҷманде, ки ба ӯ чизе дода метавонад, диҳад (Эфсӯсиён 4:28).

Апокриф

Ман, Тобит, тамоми рӯзҳои умрамро дар роҳи ростӣ ва адолат тай кардаам ва ба бародаронам ва миллатам, ки бо ман ба Нинве ба сарзамини Ашшуриён омада буданд, бисёр хайру эҳсон кардаам. Тобит 1:3

Ва дар замони Энемессар ман ба бародаронам бисёр садақа додам ва нони худро ба гуруснагон ва либоси худро ба бараҳнагон додам; ва агар касе аз қавми худро мурда ё дар атрофи деворҳои Нинве овезон дидам, ӯро дафн кардам. Тобит 1:16-17

Аз дороии худ садақа диҳед; ва вақте ки садақа медиҳед, чашматон ҳасад набарад ва рӯятонро аз ягон камбағал нагардонед, ва чеҳраи Худо аз шумо дур нахоҳад шуд. Агар фаровонӣ дошта бошед, ба қадри кофӣ садақа диҳед; агар каме дошта бошед, аз он каме садақа кардан натарсед: зеро шумо барои рӯзи зарурат ганҷи хубе ҷамъ мекунед. Зеро ин садақа аз марг наҷот медиҳад ва намегузорад, ки ба торикӣ дарояд. Зеро садақа тӯҳфаи некест барои ҳамаи онҳое, ки онро дар назари Худои Таоло медиҳанд. Тобит 4:7-11

Аз нони худ ба гуруснагон ва аз либоси худ ба бараҳнагон бидеҳ; ва мувофиқи фаровонии худ садақа деҳ; ва ҳангоми садақа додан чашмат ҳасад набарад. Тобит 4:16

Дуо бо рӯза, садақа ва адолат хуб аст. Каме бо адолат аз бисёр бо ноҳақӣ беҳтар аст. Садақа додан аз ҷамъ кардани тилло беҳтар аст: зеро садақа аз марг наҷот медиҳад ва ҳама гуноҳро пок мекунад. Касоне, ки садақа ва адолатро анҷом медиҳанд, аз ҳаёт пур хоҳанд шуд: Тобит 12:8-9

Пас, Тобит ситоиши Худоро ба охир расонд. Ва ӯ ҳаштсола буд, ки панҷоҳсола буд, вақте ки биноияшро аз даст дод, ва баъд аз ҳашт сол биноияш барқарор шуд: ва ӯ садақа медод ва тарси Худованд Худоро бештар мекард ва Ӯро ситоиш мекард. Тобит 14:1-2

Ва маро бо шоистагӣ дафн кун ва модаратро бо ман; аммо дигар дар Нинве намон. Писарам, ба ёд ор, ки Омон бо Оҳихорус, ки ӯро ба воя расонд, чӣ гуна муносибат кард, чӣ гуна ӯро аз нур ба торикӣ бурд ва чӣ гуна ӯро боз мукофот дод; аммо Оҳихорус наҷот ёфт, аммо дигаре мукофоти худро гирифт, зеро ӯ ба торикӣ фурӯ рафт. Менашше садақа дод ва аз домҳои марге, ки барои ӯ гузошта буданд, раҳоӣ ёфт; аммо Омон ба дом афтод ва мурд. Пас, акнун, писарам, бубин, ки садақа чӣ кор мекунад ва адолат чӣ гуна наҷот медиҳад. Вақте ки ӯ ин суханонро гуфт, дар бистар ҷон дод, дар синни саду ҳашт панҷоҳсолагӣ; ва ӯро бо эҳтиром дафн кард. Тобит 14:10-11

Об оташи фурӯзонро хомӯш мекунад; ва садақа каффораи гуноҳҳост. Сироҷ 3:30

Вақте ки намоз мехонӣ, рӯҳафтода нашав ва садақа доданро фаромӯш накун. Сироҷ 7:10

Ба касе, ки ҳамеша ба бадӣ машғул аст, ва ба касе, ки садақа намедиҳад, ҳеҷ некӣ нахоҳад омад. Сироҷ 12:3

Садақаи одам мисли мӯҳр бо ӯ аст ва ӯ корҳои неки одамро мисли гавҳараки чашм нигоҳ медорад ва ба писарону духтаронаш тавба медиҳад. Сироҷ 17:22

Садақаҳоро дар анборҳои худ маҳкам кун, ва он туро аз ҳар андӯҳ раҳоӣ медиҳад. Сироҷ 29:12

Ҳар кӣ тиллоро дӯст дорад, сафед карда намешавад ва ҳар кӣ аз паи фасод равад, аз он фаровон хоҳад буд. Тилло харобии бисёриҳост ва нобудии онҳо ҳозир буд. Он барои онҳое, ки ба он қурбонӣ мекунанд, монеа аст ва ҳар аблаҳ бо он гирифта мешавад. Хушо сарватманде, ки беайб ёфт шудааст ва аз пайи тилло нарафтааст. Ӯ кист? Ва мо ӯро хушбахт хоҳем номид, зеро корҳои аҷоибе дар миёни қавми Худ кардааст. Кӣ бо ин озмоиш шудааст ва комил ёфта шудааст? Пас, бигзор ӯ фахр кунад. Кӣ метавонад хафа кунад ва хафа накарда бошад? Ё бадӣ кунад ва накарда бошад? Моли ӯ мустаҳкам хоҳад шуд ва ҷамоат садақаҳои ӯро эълон хоҳад кард. Сироҷ 31:5-11

Касе ки ба некӣ ҷавоб медиҳад, орди маҳин медиҳад; ва касе ки садақа медиҳад, қурбонии ситоиш мекунад. Сироҷ 35:2

Бародарон ва ёварон дар вақти душворӣ ҳастанд, аммо садақа аз ҳардуи онҳо бештар наҷот хоҳад дод. Сироҷ 40:24

Китобҳои гумшудаи Китоби Муқаддас

Марями бокира ва пуршукӯҳ, ки аз насли шоҳона ва оилаи Довуд сарчашма гирифтааст, дар шаҳри Носира таваллуд шудааст ва дар Ерусалим, дар маъбади Худованд тарбия ёфтааст. Номи падараш Йоаким ва номи модараш Анна буд. Оилаи падараш аз Ҷалил ва шаҳри Носира буд. Оилаи модараш аз Байт-Лаҳм буд. Зиндагии онҳо дар назари Худованд оддӣ ва ростқавлона, парҳезгор ва дар назди мардум беайб буд. Зеро онҳо тамоми дороии худро ба се қисм тақсим карданд: якеро ба маъбад ва масъулони маъбад бахшиданд; дигареро ба бегонагон ва афроди дар шароити камбизоат тақсим карданд; ва сеюмро барои худ ва барои истифодаи оилаи худ нигоҳ доштанд. Инҷили таваллуди Марям 1:1-4

Эй Йоаким, натарс ва аз дидани ман хавотир нашав, зеро ман фариштаи Худованд ҳастам, ки Ӯ ба сӯи шумо фиристодааст, то ба шумо хабар диҳам, ки дуоҳои шумо шунида шудаанд ва садақаҳои шумо дар пеши Худо баланд шудаанд. Инҷили таваллуди Марям 2:3

Баъдтар фаришта ба занаш Анна зоҳир шуд ва гуфт: «Натарс ва фикр накун, ки он чиро, ки мебинӣ, рӯҳ аст». Зеро ман он фаришта ҳастам, ки дуоҳо ва садақаҳои шуморо дар назди Худо пешкаш кардам ва ҳоло назди ту фиристода шудаам, то ба ту хабар диҳам, ки духтаре барои ту таваллуд мешавад, ки ӯро Марям меноманд ва аз ҳама занон баракат хоҳад ёфт». Инҷили таваллуди Марям 3:1-2

Китоби сеюми Чӯпони Ҳермас 2:1-13 (Мислиҳот)
1 Ҳангоме ки ман ба саҳро мерафтам ва ба дарахтони санавбар ва ток нигоҳ мекардам ва дар бораи меваҳои онҳо бо худ фикр мекардам, фариштае ба ман зоҳир шуда, ба ман гуфт: «Ту дар дили худ чӣ фикр мекунӣ?»
2 Ва ман ба ӯ гуфтам: «Эй оғо, ман дар бораи ин ток ва ин дарахти чӯбин фикр мекунам, зеро меваҳои онҳо зебо ҳастанд». Ва ӯ ба ман гуфт: «Ин ду дарахт барои бандагони Худо намуна гузошта шудаанд».

3 Ва ман ба ӯ гуфтам: «Эй оғо, ман мехоҳам бидонам, ки ин дарахтоне, ки ту зикр мекунӣ, дар чӣ нақш доранд». «Гӯш кун», - гуфт ӯ, - «оё ту ин ток ва ин дарахти чӯбро мебинӣ?» «Эй оғо, ман онҳоро мебинам», - гуфт ӯ.
4 Ӯ мегӯяд, ки ин ток борвар аст, аммо дарахти бесамар. Аммо ин ток, агар онро бо ин дарахт шинонда натавонад ва онро дастгирӣ накунад, меваи зиёд намедод; балки дар замин хобида, меваи бад медод, зеро он ба дарахти дарахт овезон намешуд; дар ҳоле ки онро бар дарахти дарахт такя дода, ҳам барои худаш ва ҳам барои он мева медиҳад.
5 Пас, бубин, ки чӣ тавр дарахти чӯб аз ток камтар не, балки бештар мева медиҳад. «Чӣ тавр, эй оғо, — гуфтам ман, — он аз ток бештар мева медиҳад?» Зеро, — гуфт ӯ, — ток, ки бар дарахти чӯб такя карда шудааст, ҳам меваи фаровон ва ҳам хуб медиҳад; дар ҳоле ки агар он дар замин хобад, меваи кам медиҳад ва ин низ хеле бад аст.
6 Пас, ин масал барои бандагони Худо оварда шудааст ва он марди сарватманд ва камбағалро ифода мекунад. Ман ҷавоб додам: «Ҷаноб, инро ба ман ошкор кун». «Гӯш кун», - гуфт ӯ; «марди сарватманд сарват дорад; аммо барои Худованд камбағал аст; зеро ки ӯ ба сарвати худ ғарқ шудааст ва ба Худованд кам дуо мегӯяд; ва дуоҳое, ки ӯ мекунад, танбал ва бемаҷбуранд.
7 Пас, вақте ки сарватманд ба камбағалон чизҳоеро, ки мехоҳад, даст дароз мекунад, камбағал барои сарватмандон аз Худованд дуо мегӯяд; ва Худо ба сарватманд ҳама чизҳои некро ато мекунад, зеро камбағал дар дуо сарватманд аст; ва дархостҳои ӯ дар назди Худованд қудрати бузурге доранд.
8 Пас, сарватманд ҳама чизро ба камбағалон медиҳад, зеро медонад, ки Худованд ӯро мешунавад; ва ҳар қадар ки бо майли бештар ва бе шакку шубҳа ба ӯ он чиро, ки мехоҳад, медиҳад ва ғамхорӣ мекунад, ки аз ҳеҷ чиз камӣ надошта бошад.
9 Ва камбағал барои сарватмандон аз Худованд шукр мегӯяд, зеро ки ҳардуи онҳо кори худро аз Худованд мекунанд.
10 Пас, барои одамон фикр карда намешавад, ки дарахти саҷда мева намедиҳад; ва онҳо намедонанд ва намефаҳманд, ки агар ток ба ток ҳамроҳ шавад, ток ҳам барои худаш ва ҳам барои саҷда дучанд ҳосил медиҳад.
11 Ҳамчунин камбағалон барои сарватмандон аз Худованд дуо мекунанд, ва Ӯ онҳоро мешунавад, ва сарвати онҳо афзун мешавад, зеро онҳо бо сарвати худ ба камбағалон хизмат мекунанд ва аз ин рӯ, ҳардуи онҳо дар корҳои неки якдигар шариканд.
12 Пас, ҳар кӣ ин корҳоро кунад, аз ҷониби Худованд тарк карда намешавад, балки дар китоби ҳаёт навишта мешавад.
13 Хушбахтанд касоне ки сарватманданд ва худро сарватманд меҳисобанд, зеро ҳар кӣ инро дарк мекунад, метавонад ба дигарон хизмат кунад.

Китобҳои фаромӯшшудаи Адан

Аҳди Забулун 2:1-21
1 Ва акнун, фарзандон, ба шумо мегӯям, ки аҳкоми Худовандро риоя кунед ва ба ҳамсоягонатон раҳм кунед ва ба ҳама раҳм кунед, на танҳо ба одамон, балки ба ҳайвонот низ.
2 Барои ҳамаи ин Худованд маро баракат дод ва вақте ки ҳамаи бародаронам бемор буданд, ман бе беморӣ наҷот ёфтам, зеро Худованд ниятҳои ҳар яки онҳоро медонад.
3 Пас, эй фарзандони ман, дар дилҳои худ раҳмдил бошед, зеро ончунон ки одам ба ёри худ рафтор мекунад, Худованд низ ба ӯ рафтор мекунад.
4 Зеро писарони бародаронам аз сабаби Юсуф бемор шуда, мемурданд, чунки дар дили худ раҳм накарданд; аммо писарони ман, чунон ки шумо медонед, бе беморӣ наҷот ёфтанд.

5 Ва вақте ки ман дар замини Канъон, дар соҳили баҳр будам, барои падарам Яъқуб моҳии
зиёде доштам; ва вақте ки бисёриҳо дар баҳр ғарқ шуданд, ман осеб надидам.
6 Ман аввалин касе будам, ки қаиқеро барои шино дар баҳр сохт, зеро ки Худованд дар он ба
ман хирад ва ҳикмат ато кард.
7 Ва ман рульро аз паси он поён кардам ва бодбонро бар пораи рости чӯби дигаре, ки дар
миёна буд, дароз кардам.
8 Ва ман дар соҳилҳои он ҷо шино мекардам ва барои хонадони падарам моҳӣ мегирифтам, то
даме ки ба Миср расидем.
9 Ва аз рӯи дилсӯзӣ сайди худро бо ҳар бегона тақсим кардам.
10 Ва агар марде бегона, бемор ё пир бошад, ман моҳиро меҷӯшондам ва хуб мепӯшондам ва
ба ҳама, мувофиқи эҳтиёҷоти ҳар кас, пешниҳод мекардам, бо онҳо ғамгин мешудам ва ба
онҳо ҳамдардӣ мекардам.
11 Бинобар ин, вақте ки моҳиро сайд мекунам, Худованд маро бо моҳии фаровон сер кард,
зеро касе ки бо ҳамсояаш шарик мешавад, аз Худованд чандин маротиба бештар мегирад.
12 Панҷ сол ман моҳӣ сайд кардам ва онро ба ҳар касе, ки дидам, додам ва барои тамоми
хонадони падарам кофӣ буд.
13 Ва дар тобистон ман моҳӣ сайд мекардам ва дар зимистон бо бародаронам гӯсфандонро
нигоҳ медоштам.
14 Акнун ман ба шумо он чиро, ки кардам, нақл мекунам.
15 Ман дар зимистон мардеро дидам, ки бараҳна буд ва дар ҳолати тангӣ буд, ва ба ӯ раҳм
кардам, ва либосеро аз хонаи падарам пинҳонӣ дуздида, ба касе ки дар тангӣ буд, додам.
16 Пас, эй фарзандони ман, бо он чи Худо ба шумо ато кардааст, ба ҳама дилсӯзӣ ва
меҳрубонӣ зоҳир кунед ва ба ҳар кас бо дили пок диҳед.
17 Ва агар шумо имкони додани садақа ба мӯҳтоҷ надошта бошед, бо самимияти комил ба ӯ
раҳм кунед.
18 Медонам, ки дастам чизеро наёфтааст, ки ба мӯҳтоҷ диҳад, ва ман бо ӯ ҳафт фарсах
гирякунон роҳ рафтам ва дилам ба ӯ бо дилсӯзӣ майл дошт.
19 Пас, эй фарзандони ман, шумо низ ба ҳар кас бо меҳр ва шафқат раҳм кунед, то ки
Худованд низ ба шумо раҳм ва шафқат кунад.
20 Зеро дар рӯзҳои охир низ Худо раҳми Худро ба замин хоҳад фиристод ва дар ҳар ҷое ки
дили раҳмдилро ёбад, дар Ӯ сокин хоҳад шуд.
21 Зеро ҳар қадар одам ба ҳамсоягонаш раҳм кунад, Худованд низ ба ӯ ҳамон қадар раҳм
мекунад.